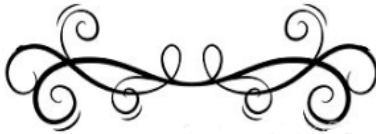

Валерій Латківський

Дорога миру і любові

Поезії

*Захисникам України
присвячується*

Хмельницький
ФОП Цюпак
2018

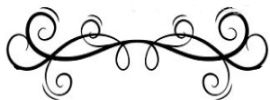
УДК 821.161.2.
ББК 83.3(4УКР-4ХМЕ)6
Л21

Художньо-літературне видання
ЛАТКІВСЬКИЙ Валерій Вікторович
Дорога миру і любові
Поезії

Латківський В.В.
Л21 Дорога миру і любові: Поезії. – Хмельницький:
ФОП Цюпак А.А., 2018. – 44 с.
ISBN 978-617-513-547-1

В поетичній збірці висвітлені думки та переживання автора щодо подій на Майдані, війни з Росією, подій в Україні в цілому. Вірші Валерія Латківського оспівують здатність Українського серця любити. Для широкого кола читачів.

УДК 821.161.2.
ББК 83.3(4УКР-4ХМЕ)6

Розділ 1

* * *

Я все життя думав, що таке буває лиш у фільмах,
Що те усе було колись й не станеться уже ніколи –
Ніколи більш в мою країну не прийде війна:
Не буде тих знущань і поневолень,
Страшних, нікому непотрібних вже, смертей.
Але не так то було – прийшла вона, кривава і жорстока.
Пішли усі наші герої на схід країну боронить.
Хай береже Господь їх тіло від страшної рани,
А душу – від гнітючої печалі.
Хай повертаються здорові та живі усі вони –
Герої наші на віки.

27.04.2015

9 травня

Зажурливо сидить дідусь. На грудях медалей багато.

Йому тепер вже не до свята,

Бо душу рвуть гіркі думки:

«В країну знов прийшла, проклята.

Війна іде до нас вбивати –

Онуків, правнуків моїх забрати.

Вже їм тепер, як і мені, грудьми сім'ю, країну
захищати.

А так хотів, щоб хоч вони не бачили війни:

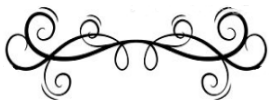
Жили й не знали, що таке вбивати.

І все ж хай йдуть онуки, йдуть і пам'ятають,

Що лиш разом вони його здолають,

А силу духу їхнього ще вороги пізнають».

9.05.2015

* * *

Вже не одна упала з неба ясна зоря,
щоб кожен з нас бажання загадав.
Бажання те – про світле майбуття,
де є добро й немає зла,
де всі щасливі і нема тому кінця.
Бажання збудуться – вона вам обіця.
Але не забувай:
Бажання те зоря життям своїм для тебе здобула.
8.12.2015

* * *

Дякую за все, солдати,
що нас прийшли Ви захищати.
Що Ви неньку-Україну не даєте забрати.
Посідали магнати у раді, в країні
Усе ціну набивають нашій Україні.
А до них ви, знаю, доберетесь – хай ворог відступить.
І згадайте кожну душу, що зараз на небі.
Ви не дайте утекти ні одній продажній сволоті.
Хай розстріляні вони тепер лежать у болоті.
Повертайтеся додому, де вас чекають,
ваші рідні уже довго в вікно заглядають.
А тих, хто не вернувся, Ви пам'ятайте –
матерям їхнім сльози утирайте.
Ви скажіть їм, що син їх – герой, а вони не вмирають:
у серцях наших тепер вічно проживають.
12.04.2016

* * *

Пробач за сльози уночі: що марно ти їх проливаєш.
Пробач за те, що мало бачимось з тобою
І часто ти мене в вікні шукаєш.
Пробач, кохана, що не можу тебе обійняти,
А мушу зараз у руках я автомат тримати.
Пробач, що часто мовчить твій телефон,
І голосу мого уже, здається, ти забула тон.
Пробач мене за всі обмани, бо не кажу про свіжі рани.
Пробач, що донечок малих не можу обійняти,
Лиш мушу фото їхнє у кишені зберігати.
Пробач, ти тільки лиш прошу, пробач,
Все буде добре мила, головне – не плач.

26.09.2016

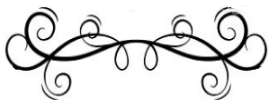

* * *

На мить приснився дивний сон,
що наш солдат з війни прийшов.
У двері дому рідного зайшов –
Чекала там уся його сім'я:
підбігла заразу донечка мала,
за ногу тата обняла.
Поцілував дружину,
батька й матір міцно обійняв.
«Війна уже скінчилася», – він запевняв.
Матір сина до столу гукнула
і з каструлі борщу запашного черпнула.
Посідали всі до столу.
Молитву прочитали усім тим,
хто більше не повернеться у дім.
Хай Бог усіх винних у тому карає,
захисників – на небі пригортає.
Хай перестане лунати слово «війна»
і більш не приходить у край наш вона.

7.10.2016

* * *

Там хмари в'ються з диму,
Там вітер куль та грім гармат.
На сторожі за Україну
Стоїть мій вірний брат.

Ну, а чим завинила країна?
Ну, а чим завинили вам МИ?
Хіба мало вам грошей в кишенях?
Вам тепер потрібно війни!?

Я не боюсь! Настане світанок –
Син прийде і скінчиться війна,
Але чи довгим буде Ваш ранок?
Те, що вкрали, вертати настане пора!

Ти думаєш, смерть на тебе чекає?
Ти думаєш, ми такі ж як і Ви? –
Ні, ти вдивись в ці заплакані очі –
Це матір, що син її не вернувся з війни.

Розцвіте тоді наша країна!
З колін встане, зміцніє вона!
У ній тепер зростатимуть діти,
Що не знатимуть слово ВІЙНА.
1.07.2017

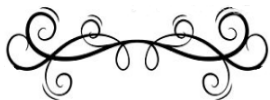

* * *

Так часто прокидаюсь
Від пострілів гучних,
А так вже хочеться кохана —
В твоїх цілунках та обіймах
Дорогих...

12.07.2017

* * *

Важка земля опалена вогнем.
Повітря свіжого нема, аби вдихнути.
Ще вчора бились разом під дощем –
Сьогодні їх уже не повернути.

Важка земля, поранена війною,
Та вирв на тобі не злічити.
Скількох ти вже сховала під собою?
Всіх тих, кому хотілось жити.

Важка земля, нема тобі спокою –
Краї твої прекрасні нище зла орда –
Тебе закрию, рідну, я собою,
Життя мені за тебе не шкода.

Важка земля, тримай же ти міцніше,
Бо сил у мене вже нема.
А як упаде моє тіло бездихання –
Сховай мене із ними на віка.

15.05.2018

* * *

Я спокійно живу
На тихій землі –
Цим лиш я вдячний,
Солдате, тобі.

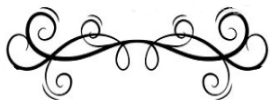
І не падай ти духом,
Не журися, що сам –
Я завжди пам'ятаю,
Що зараз ти там.

Стоїш, де стіни вже упали,
Від вирв вже репнула земля,
І кулями посічені дерева
Хитають голе лиш гілля.

А зорі все сяють,
І місяць в очах блиститься:
Їм також, як і тобі,
Ночами завжди не спиться.

Я чекаю тебе,
І все вдивляюся у двері...
Ти вибач, що мій вірш –
На мокрому папері.

9.07.2018

Розділ 2

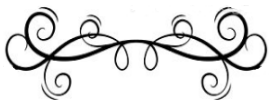
* * *

Як добре бути кращим:
Кращим за усіх в очах людини тої,
що даруєш щастя ти.
Як добре бути чесним:
Чесним з людиною, що ні на мить
не подумає збрехать тобі.

Як добре бути разом:
Разом з людиною, що так кохаєш ти,
і чути той прекрасний, рідний голос.
Як добре розуміти, що щасливий із тобою я,
і серце переповнює любов,
любов до тебе, моя мила.
Як добре часом, дивлячись на тебе,
поринути у глибину очей твоїх –
й дивитись усі ті краєвиди.
Як добре міцно тебе обіймати
і думати лиш про одне:
"Що ти є поруч" –
і це для мене головне.

27.04.2015

* * *

Ти п'єш вино, собі говориш: «Лікую рани», –
Вбиваєш в голові думки, обмани.
Ти ждеш, коли тобі вже мозок зап'янить,
Щоб все забути хоч на мить.
Ти думаєш, що завтра щось та й поміняєш,
Проте ти келих знову наповняєш.
Горить камін, а в нім – листи,
Яких ти більш не прочитаєш.
І серце зробиш кам'яним,
Для слів солодких більше невразливим.
Слова забудеш чи уб'єш,
І все те стане не важливим.
І все ж на згадку декілька чомусь ти залишила,
Проте у дні холодні, вітряні ти знов багаття розпалила.
21.09.2016

* * *

Вибач, щось мені не по собі...
Навіщо просиш присвятить вірша тобі?
Невже забула про старі?
Навіщо в серце моє знову ти бредеш?
Днів наших все одно не повернеш!..
Слова вірша мого хочеш почути?
У душу мою глибше зазирнути?
Навіщо пишеш ти мені?
Разом не бути нам навіть у сні!
Для чого тобі знову я,
Якщо і досі не забув твоє ім'я?
Навіщо знов пишати тобі?
Я звик уже, що ми одні.
Ще вчора не мені це все писала.
Сьогодні різко та й мене згадала?
А де тепер омріяні світи –
ті, які разом будували ми?
Ти йшла і за собою все ламала.
Що буде так, ти все, напевно, знала.

17.10.2016

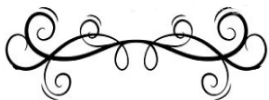
* * *

Украду її! Хай кажуть, що безумець.
Украду, хай кажуть – не моя.
І заберу на перекір богам,
нас розлучити нікому я не дам.
І здригнеться земля, і почнеться війна,
але ніхто з них не знає, як сильно люблю її я.
Відправлять на мене лихо, розраду й журбу,
проте руку її не пушу.
І скільки б не били душі моєї – вона стоятиме до кінця.
Скільки серце не рвали – в нім житиме тільки одна.
І сонце зайде, і настане пітьма, але подих її я знайду за версти.
Хай отруйними будуть її вуста – все одно цілуватиму.
Хай болючими стануть її слова – все одно обніматиму.
З дияволом стрінусь – йому віддам я усе,
Лиш би у спокої тільки залишив її і мене.
Може, у серце моє влетить стріла –
Тільки б її не випустила вона.
28.10.2016

* * *

Ти смієшся в дні, коли так важко на душі.
В очах твоїх завжди вирує щастя.
Ти – небо зоряне, яскраве,
завжди чарівна й загадкова в той же час.
Який би я не вибрав шлях,
ти впевнено крокуєш біля мене.
Не ідеальна ти, проте моя,
і лиш зі мною ніжна і ласкава.
Я не лінюсь сказати це тобі,
щоб ти завжди була впевнена у мені.
Тебе зустріну, обніму – усе проходить зразу в мить.
Тебе я ніжно поцілую, і хай за мене в тебе не болять.
Коли я квіти подарую, до мене завжди ти всміхнись.
І що б не сталося у мене, ніколи ти не відвернись.
Даруєш затишок в оселі:
там запах випічки – і ми веселі.
І завжди буде те тепло, яке між нами, що б там не було.
І хай не думають – це не згасає,
бо ми щасливі, і нам цього вистачає.
8.11.2016

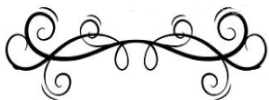
* * *

Я поведу тебе у мандри лісові –
Туди, де разом гуляли всі ці дні.
Запалимо багаття й сядемо на пні,
Положиш голову у мене на плечі,
а я співатиму тобі пісні,
які колись я дарував тобі.
Я розповім про ті часи, де були ми одні:
Неначе солов'ї у лісі, в унісон ми співали
і голосу чужого вже не помічали,
лиш потім якось наші погляди співпали.
Я розповім тобі про те,
як думкою до тебе линув,
як снилась ти мені вночі
та маревом приходила при дні,
хоч разом ми не були ще тоді.

Згадаю, як боявся показати почуття свої,
а ти усе всміхалася у відповідь мені.
Про той наш перший поцілунок,
про те, як вперше обійняв,
як радо згодом зустрічала ти мене,
і дула губи, й відверталася від мене,
коли доводилось мені вже йти.
Але радію, що не заросли стежки,
і часто, як колись, ми повертаємось сюди.
Нелегкий шлях з тобою ми пройшли.
Проте щасливий, що по житті крокуєш поряд
ТИ.

9.12.2016

* * *

Коли мене не стане,
Залишиться лиш моя душа.
Котру в віршах своїх запишу,
Слова мої, щоб донесла.
Хай люди, немов із криниці,
черпають з книги світло, що в душі моїй.
Хай слова камінь розбивають той,
що серцем всі так називають.
Хай все недобре відпускають,
Живуть, кохають, на злісні погляди уваги не звертають.
Ти книгу, прошу, з рук у руки передай
І, як міняється людина, просто поглядай.
Не бійсь читати, життєву мудрість пізнавати,
Бо дурень лиш, що знає – все може казати.
Що книга – ліки, знаю, зможеш зрозуміти,
А душ отруєних у цьому світі не злічити.

2.12.2016

* * *

Художники малюють світлими тонами,
на них приємніше вдивлятися тоді.
Кому ж захочеться поринути в реальність
і бачити похмурі кольори.
Ми хочем бачити пейзажі, зелені кручі і гаї,
бездонне море нам давайте, а в нім – маленькі кораблі!
Художнику, щоб все намалювати,
доводиться поїхати в чужі краї.
У нас мольберт можна розкласти – лиш тільки у смітті.
І скільки вам картин тих малювати,
щоб берегли ви також і свої краї?
Ще скільки слів мені сказати,
що світ знаходиться на полотні?

У кожного із вас є пензлик малювати,
У кожному митець росте!
Проте вам легше у собі це приховати,
І далі, як усі, у полотно плювати.
Ніхто не хоче бачити картини, де правда є у всій красі,
Звиваєм мури неприступні, ховаєм добре у душі.
Бо легше погляд від усього відвернути,
чим собі та близьким дорікнути.
Природа також хоче жити –
це кожен з нас повинен розуміти.

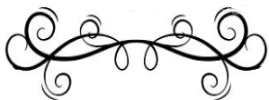
23.01.2017

* * *

Не знаю, як мене зачарувала,
І як до серця мого добрела,
Мене так легко полонила твоя заплетена коса.
Для ніг твоїх і море не глибоке,
І очі сяють навіть уночі,
Поети не могли би описати,
Як до лица тобі веснянки на щоці.
І детективу не дізнатись ту, що бережеш ти таєну,
Художнику не розгледіти всю брів твоїх, мальованих
красу.

6.02.2017

* * *

Чому усе у нас болить?
Чому такі глибокі рани?
Зламала все одна лиш мить,
Тепер із крихт будуємо те саме.
 В минуле прагнемо повернутись,
 Бо там, здається, все було...
 В думках би разом прокидатись,
 Та страх сильніший все одно.
Наче все добре і сонце сяє,
Та чомусь чекаємо грози,
У серці в нас знову палає,
А ми лиш знов шукаємо біди.
 І при зустрічі все ж ми сміємось,
 Хочемо разом бути завжди.
 – Чому губи твої солоні?
 – Та, мабуть, сльози скотились туди.

1.07.2017

* * *

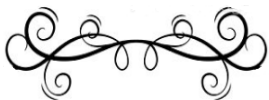
Ти моє розтопила серце,
Та з душі відійшли холоди.
Я ще зовсім тебе не знаю,
Та хоч вітром мене обійми.

Ти з весною прийшла так тепло,
І так швидко в очах розцвіла,
Ти для мене єдиною стала,
Немов завжди зі мною була.

Серед цвіту садів виглядаю
Личка твого білину,
Ти так близько завжди стояла,
Та чомусь я дививсь в далину.

І всі вірші стають сумними –
Тебе поряд зараз нема:
Загубилась у краю квітучім,
Немов завжди із ними цвіла.

7.03.2017

* * *

Ми шукаємо інші дороги,
Коли стукають в двері тривоги,
Коли сонце ховають хмари,
Бо воно не гріє душі.

Йдемо ми та когось залишаємо,
Бо привик він до цієї землі,
Йдемо ми та когось відпускаємо,
Ну, а з хмар уже ллють дощі.

Там, де тепло, є інші люди,
Там все краще й немає біди,
Ну, а хто зігріє ту мокру душу,
Хто розжене ті холоди?

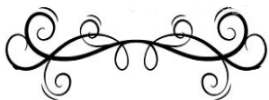
20.04.2017

* * *

Ми пливемо по житті і не знаєм,
Що погода нам принесе,
Може, човен гроза потопить,
Може, вітер в вітрила подме.
Часто тонемо просто й банально:
Через дірку набралось води –
Замість того, щоб його рятувати,
До берега рвемся пливти.

9.05.2017

* * *

Скажи мені, що сумував,
В лицях других моє шукав.
Збреши мені – я все прощу, –
Ніхто не знатиме,
Прошу.

Я сяду поряд – не гони!
Що робиться зі мною – подивись.
Слова, що любиш ти,
Бодай прошепочи.

Пройдуть ті хмари темні,
Що мене сховали,
Поближче роздивитися тобі мене не дали.
Прошу, не бійся увійти у мої дверці –
Залишся назавжди в мому серці.

12.07.2017

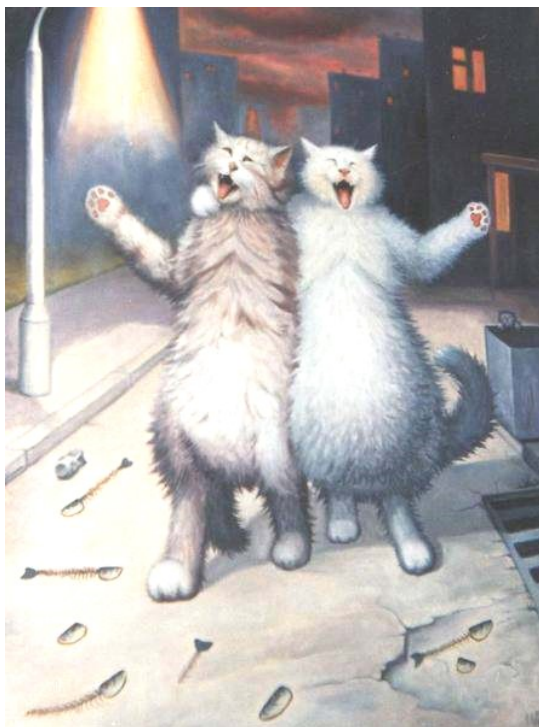
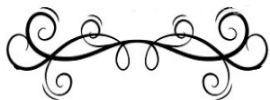
* * *

Цілунок – найкращі дарунки:
Коханим їх мало завжди,
Бо настрій вони підіймають,
Усмішка тоді на лиці.

Від них прокидаються ранком,
Їх сильно хочуть у дні,
Ну і, звісно, як без цілунок
Можливо заснути в ночі?

Непотрібно казати, що любиш,
Що сильно ти сумував,
Бо цілунок твій теплий у щічку
За тебе усе розказав.

8.11.2017

* * *

Ох ти весно, що ти робиш з моїми думками?
Що ведеш мене ти за "дівками"?
Коли сонцем ти засяєш, я за ними лину –
Відпусти від них додому, бодай на хвилину.
І до лісу я лиш ходжу, щоб квіток нарвати,
Та сьогодні новій "кралі" їх подарувати.

16.03.2018

* * *

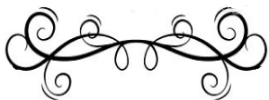
Цвітуть усюди трави різнобарвні,
Нам їх насіяла весна,
Піду, мабуть, до лісу – завітаю,
На спів дзвінкий до солов'я.

А там краса і ніде стати,
Щоб цвіт чудесний не пом'яти.
Я скраю лиш букет нарву
Та й знов додому побіжу.

Я мамі любій, рідненькій
Подарую трішки весни,
Простягну я квіти для неї:
– Це тобі, моя ненько, візьми.

Обійму тебе що є сили,
Поцілую руки ніжні твої,
Дякую тобі, моя рідна,
За все, що ти дала мені...

4.03.2018

* * *

Чомусь так соромно мені, що так життя своє розтратив,
Проте любов свою зустрів, яку боюся зараз втратить,
Не знаю, що робити, не знаю, як змінити,
Усе, що зроблено було.
І всі гріхи свої готовий відкупити,
Щоб їй себе не дати розлюбити.
Лиш з нею хочу завжди поряд бути,
І завжди мати змогу пригорнути.
Життя – красива річ, проте не завжди сяє,
Проте із нею я – і хай її це не лякає.
І хай міняється планета, і хай біжить невинно час,
Але панує те кохання у серці в кожного із нас.
Ти почуттів своїх не бійся показати,
Бо потім і не буде, що згадати.

(співпраця з другом)

15.02.2017

* * *

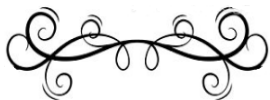
Гнався вітер поміж гілля,
А потім по полю –
Від козака вісточку,
Ніс він із собою.

Біжи вітре, біжи швидко,
Бо сонце сідає,
Скажи милій, скажи любій,
Хай мене чекає.

Повертаюся додому
Щоб зацілувати,
Ну і квітів польових
Їй подарувати.

Біжи вітре іще швидше,
А я піду слідом.
Скажи рідній, скажи вірній,
Хай чека з обідом.

5.06.2018

* * *

Привіт, мій місяце ясний,
Ти знов пітьму цю прагнеш освітити,
Щоб зорів поле чарівних
У небі більше не губити.

І знову брожу я по лісі,
Ховаюся у темному кутку,
Та поглядом своїм розповідаю
Тобі про долю нелегку.

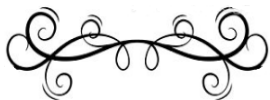
Холодний вітер не вщухає,
Та все гуляє в сивині,
А я до тебе, ясного, завию
І просто зникну в тишині...

14.06.2018

* * *

Ранкова кава вже остигла,
У дома в нас все шкереберть,
І знову до роботи поспішаєм,
Та в котрий раз ми не встигаєм.
Кохана, ти не бачила шкарпетку?
Коханий, зник десть мій парфум...
І знову голову ламаєм,
Де все поділося – не знаєм.
На столику пролита кава,
Яку ми так і не пили,
Весь день в нас настрою не має,
І нерви вже здали.
Та щоб багато не писати
І щоб не сталося біди,
Ви ранок просто починайте
З цілунку ніжного завжди...
26.06.2018

* * *

Беріг калину біля хати
Від ворога зі сходу,
А потім сам її зрубав.

Забув колискову мамину
Та дітям своїм не співав.
Підросли – та й сам зостався.

Залишив батьківщину,
Забув Україну –
Так на чужині і пропав.

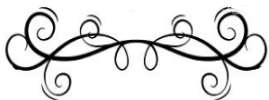
4.07.2018

* * *

А серце моє не самотнє:
Знайшло собі пристання на землі.
І на гітарі музики нема –
Вона тепер лунає із душі.
Ранки мої не холодні,
І ще тепліші стали вечори,
Та як у мене день минув,
Вже є кому розповісти.
По світу більше не блукаю
У пошуках свого –
Чого хотіло моє серце,
У ній воно знайшло...

3.07.2018

* * *

Кажуть, майстер на всі руки,
Столяр видатний,
Ну і, звісно, вже шедеврів,
Список немалий.

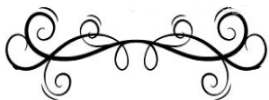
Усе з дерева майструє,
Завжди весь брудний,
Ще й удома помагає –
Навіть в вихідний.

Знають, якісно змайструє –
Буде шик, краса,
Буде все його служити,
Довгії літа.

І приємно мені знати,
Що у мене є такий –
Працьовитий, сильний, мужній,
Тато дорогий.

8.07.2018

* * *

Розпалю багаття,
Щоб тебе зігріти –
Нехай твоє серце,
Як моє розквітне.

Гітара у руках,
Та уже темніє,
Вона поряд, зі мною,
Про щось тихо мріє.

Подарую, мала,
Тобі вечір казковий.
Всі пісні для тебе лиш
Співати готовий.

Сенс вже їх, напевно,
Ти зрозуміла,
Бо я просто, просто хочу,
Щоб мене любила.

Час наш збіг так швидко,
Затихли всі струни –
І ніколи більш пісень,
Тих ми не чули.

Вечори всі наші також,
Ми стерли, забули.
Вже давно ми чужі люди –
І разом не були....

20.07.2018

Очі побачать ще перемогу,
Сльози розкажуть її ціну.

17.04.2017

Ніколи не пізно зупинитись і все обдумати,
чим йти далі та упасти.

9.03.2017

І маленька свічка розпалила великий вогонь,
який світлом своїм почав розвіювати темряву.
За нею загорілась решта, та вже ніхто не боявся ночі...

7.07.2017

Даруючи любов дорогій тобі людині – думай.
Коли її не стане у тебе – з'явиться хтось інший,
а дарувати вже буде нічого.

15.10.2015

Не в силах вже допити келих гіркого вина п'яниця-душа,
а все ж «на зло» життя по вінця келих, знову, налива.

27.09.2015

Не береже солдата той бронезилет,
а береже лиш думка та, одна, що вдома зачекалася сім'я.

17.08.2015

Життя – це як біля вулика: бджоли кусають,
але ти прийшов за медом.

20.07.2015

Любов так всі ми рвемося шукати,
а як знайшли – не хочемо шанувати.

23.06.2015

Художньо-літературне видання
ЛАТКІВСЬКИЙ Валерій Вікторович
Дорога миру і любові
Поезії

Книга видана в авторській редакції

Коректор Тетяна Короленко

Технічний редактор Алла Цюпак

Фото: <https://www.pinterest.com>, <https://pixabay.com>

Контакти автора: <https://www.facebook.com/groups/poezia.latkivskyi/>

Формат 60x84 1/16.
Ум. друк. арк. 2,6.
Наклад 200. Зам. № 43/2018.
Видавець і виготовлювач ФОП Цюпак А.А.
м.Хмельницький, вул.Ломоносова,17.
тел. 067 3932668
Свідоцтво про держреєстрацію видавців, виготівників
та розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ХЦ №019 від 25.02.2002р.